ANUL XII. — No. 1912. ✽ 4 PAGINI 3 LEI Marți 24 Decembrie 1935

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE:
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe șase luni . . . . . „ 500
Instituțiuni, Cluburi și Proprietari . „ 2000
Un număr vechiu . . . . . „ 4

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREȘTI
Fondatori: E. EMILIAN și E. MUNTEANU. Director: AL. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE

PUBLICITATEA DUPĂ TARIF
TELEFON: Direcția 3.26.60. Administrația 3.26.60. Redacția și provincia 3.26.69.

BIBLIOTECA CENTRALA ASOCIAȚIUNII SIBIU

H. C. Bragadiru s'a apărat eroic în fața lui B. K. E.

Ungurii s'au întrebuințat la maximum pentru a învinge pe bucureșteni cu 2-1 (0-1, 1-0, 1-0)

S'a jucat pe ninsoare.-Bragadiru a deschis scorul.-Un element de ordin psihologic.-Toți ochii la Bâzu, dar Bâzu a fost întrecut de tineri

Bragadiru n'are noroc în matchurile internaționale. In turneul lui Czarny, Telefon Club s'a bucurat de cadrul unui timp excelent și a unui public numeros.

Acum la B. K. E. situația s'a repetat cu fidelitate.

Eri după amiază a căzut prima ninsoare și-un prim efect — nu s'au deplasat la patinoar decât 3—400 spectatori.

Iar un al doilea efect, ambele echipe n'au putut face jocul lor normal.

Calitatea esențială care asigură spectaculozitatea hockeyului este viteza. Eri, zăpada a îngreunat activitatea jucătorilor și a încetinit mișcările. A lipsit deci prima condiție a spectaculozității.

Din fericire am avut alt factor care a salvat reușita spectaculară a jocului: îndârjirea cu care s'au apărat «bragadiriștii» și care a făcut ca scorul să nu fie decisiv până la ultimul fluerat al arbitrului.

A câștigat la mare luptă B. K. E. Spre deosebire însă de matchul din ajun, de astădată oaspeții au fost cei cari au atacat fără clipă de răgaz.

Au meritat, neîndoelnic, victoria. Dar o puteau rata cu puțin, foarte puțin nenoroc.

Faptul că au dominat două reprize încheiate nu este însă un argument care să conducă la concluzia — rm auzit-o la foarte mulți — că Telefon Club este incomparabil superior lui H. C. Bragadiru.

A intervenit eri un element de ordin psihologic care a determinat această conjunctură.

Sâmbătă seara ungurii și-au creiat avantaj și au luptat să și-l păstreze. Când ești în avantaj ai mai puțin spirit de ofensivă și mai mult de apărare, de salvgardare a patrimoniului deja cucerit.

Dimpotrivă, eri ungurii au fost în dezavantaj întreaga primă repriză și o bună parte din repriza secundă. Era firesc deci să treacă, violenți, în atac. Cum la fel de firesc a fost ca gazdele să se tragă înapoi în apropierea porții pe care ar fi vrut-o neatinsă. E ceiace au reușit aproape întreg matchul.

De aci nu trebuie însă extrasă concluzia că Bragadiru nu știe să atace, că este deci o echipă incompletă. In momentul când ungurii marcează cel de al doilea punct — mai erau zece minute — «berarii» au dovedit contrariul. Au trecut în atac și au fost amenințători.

CAZUL «BAZU»

Independent de acest aspect, se cuvine să subliniem în mod cu totul elogios performanța lui H. C. Bragadiru. A jucat cu multă voință de a smulge un rezultat cât mai bun și a reușit.

E adevărat, echipa este inferioară Telefon-Clubului. Mai exact, are altă concepție de joc care este mai departe de concepția bună, occidentală. Greșala este însă ușor remediabilă. Este mai mult de ordin principial decât technic.

Știm. Vom creia valuri de proteste. Dar nu ne vom feri s'o spunem. E în binele sportului: Bâzu, jucătorul către care se îndreaptă toți ochii, este astăzi cel mai slab jucător «bragadirist». Are o manieră foarte simplistă de joc care mergea altă dată când acest sport era, în general, simplist practicat. Dar nu mai corespunde astăzi când o serie de tineri au conturat un joc mai complex, mai variat, mai avansat.

Bărbulescu-Rabinovici-Sadowski (sau Concister) iată o linie I-a ideală pentru Bragadiru.

Iar Bâzu? Pentru Bâzu o sugestie: Dece nu încearcă postul de fundaș? Are o statură ideală pentru un astfel de post. Și, în echipa sa, l-ar încadra de minune de Pierre Grant care este astăzi prost secondat.

CANTACUZINO

VEDETELE LUI H. C. BRAGADIRU

După cum vedeți H. C. Bragadiru este o echipă cu unele lipsuri în formație.

Intr'adevăr, vedete propriu zise nu sunt decât:

Flueraș (cu certitudine portarul echipei naționale) care în matchul de eri are meritul primordial al rezistenței echipei sale;

Pierre Grant, care și-a împărțit meritul scorului redus cu Flueraș și

Rabinovici, un jucător de mult talent, stăpân absolut pe crossă și posesorul unui stil frumos.

Dintre ceilalți: **Gh. Buia** este foarte energic, dar cu totul lipsit de rafinament technic și de orizont tactic; **Concister** este foarte talentat, dar crud încă și neformat din punct de vedere fizic; **Sadowski**, un mânuitor al crossei, dar neclar în spiritul de ansamblare; **Talski**, element bun; iar **Bărbulescu**, singurul atacant în accepția proprie a termenului; Bărbulescu face dealtfel progrese dela zi la zi și va atinge foarte curând calibrul unui jucător de primul plan.

UNGURII

Ungurii au jucat mai puțin frumos decât în ajun. Dar explicație se găsește în modul cum au fost marcați de adversari și împiedicați în activitatea lor.

Din nou Miklos a fost cel mai bun jucător. S'au relevat deasemeni portarul Hirecsak și ambele linii ofensive.

CUM A DECURS JOCUL

D-lui Dan Simionescu Râmnicea nu — care din nou a vrut să se arate prea amabil în calitatea d-sale de gazdă — i s'au aliniat următoarele formații:

B. K. E.: Hirecsak, Farkaș, dr. Halmai, Jeney, Miklos, Rona, Liffkas, dr. Margo, Gergely II.

H. C. BRAGADIRU: Flueraș, Gh. Buia, Pierre Grant, Bărbulescu, Rabinovici, Cantacuzino, Talski, Sadowski, Concister.

Prima fază: mingea intră în posesia lui Rabinovici care după două driblinguri trage prin surprindere și marchează. Au trecut 5 minute dela începere.

Ungurii nu par dezolați. Reacțiunea se produce încet, pe nesimțite. Jocul este moale și imperceptibil în avantajul oaspeților. Repriza se termină 1-0 pentru Bragadiru.

După prima pauză, ungurii atacă furtunos. Se instalează la poarta lui Flueraș pe care o pisează timp de 20 de minute.

Abia spre sfârșitul reprizei reușesc egalarea prin dr. Margo.

După pauza doua aspectul, jocului nu este schimbat. Ungurii vor să obțină cu orice preț victoria.

După zece minute de categorică dominare Gergely II înscrie de aproape punctul victorios.

Ultima parte a jocului se remarcă prin câteva încercări ale berarilor de a egala și printr'un goal marcat din offside de către unguri, goal pe care d. Dan Simionescu Râmniceanu — galant — ar fi fost gata să-l acorde...

I. v.

Conducătorului lui B. K. E. i-au plăcut Paul Anastasiu, Vacar, Petrovici și... arbitrii români

Botez acuză zeul norocului, iar Bâzu îi ridică osanale

Am avut, după matchul de eri, o convorbire cu d. dr. Lator, conducătorul echipei maghiare B.K.E.

O convorbire interesantă și mai ales instructivă dată fiind competența recunoscută a preopinentului nostru și actualitatea subiectelor atacate.

— Ați jucat și cu Telefon Club și cu H. C. Bragadiru. Care vi s'a părut mai bun? i am întrebat.

— Telefon Club. E o echipă bună și bine s'a procedat când a fost aleasă să participe în «Cupa Europei. Am mai văzut această echipă în anii trecuți și am constatat cu satisfacție că a făcut progrese cu adevărat remarcabile.

— Dintre jucători cari vi-au plăcut?

— Im primul rând Paul Anastasiu care este un jucător de talent și de viitor. Mi-au plăcut deasemeni Petrovici și Vackar.

PAUL ANASTASIU

— Sunteți mulțumiți de rezultatele ce ați obținut la București?

— Intr'o oarecare măsură, da. Matchul cu Telefon Club a fost greu, dar l-am câștigat pe merit.

In ce privește partida cu Bragadiru cred că scorul nu reprezintă cu fidelitate desfășurarea fazelor. Am dominat cea mai mare parte din timp și trebuia să câștigăm la o diferență de cel puțin trei puncte.

— Ce părere aveți despre Bill Watters?

— E un jucător bun. Nu cred însă că e excepțional. (Cred și eu... Le-a făcut niște figuri cari le mai stau încă în gât... N. N.).

— Ași mai vrea să-ți declar ceva, ne oprește d. dr. Lator. «Am fost foarte plăcut impresionat de obiectivitatea arbitrilor dv.» (Ba bine că nu! Probabil că nu aceiași părere au și telefoniștii...)

«Am găsit la București echipe mai bune decât ne așteptam» declară Farkas

Am convorbit apoi cu **Farkaș**, căpitanul echipei B. K. E. și internațional ungur.

— Regret că echipa mea nu a putut demonstra întreaga gamă a posibilităților sale. Zăpada de eri a fost un impediment serios.

Trebuie să declar însă cu toată sinceritatea că nu mă așteptam să găsesc la București echipe atât de periculoase. In ambele zile am fost la un pas de înfrângere.

REGRETUL LUI BOTEZ

Alexandru Botez, căpitanul Telefon Clubului, este încă dezolat de matchul de Sâmbătă seara.

— Am meritat o soartă mai bună. Un match nul ar fi fost o oglindă mult mai fidelă a jocului. Am dominat cea mai mare parte din timp, dar am fost urmăriți de neșansă.

ȘI REGRETUL LUI BAZU

Iată și părerea lui Bâzu Cantacuzino, căpitanul lui H. C. Bragadiru.

— «Am avut o bună doză de noroc. Dar nu atâta încât să câștigăm. Și, în definitiv, nu se supăra nimeni dacă norocul ne ocrotea până la urmă.»

Hellen Moody Wills cea mai remarcabilă atletă americană

NEW-YORK, 22 (Intersport). — Ziariștii sportivi americani s'au întrunit spre a desemna pe cea mai remarcabilă atletă a anului 1935.

Noua premiată este campioana de tennis Helen Moody Wills, care a obținut primul loc totalizând 136 puncte, întrecând detașat pe Gleuna Collet, care n'a întrunit decât 76 puncte.

Apoi urmează în ordine: plonjeuza Hary Hoerger cu 55 puncte; sprintera celebră Helen Stephens cu 54; actuala campioană mondială de tennis Helen Jacobs cu 51 puncte înnotătoarea Leonore Kight cu 27 puncte, K. Rawis cu 26 puncte, E. Borkhardt cu 17 puncte și Dickinson cu 13 puncte.

Alergătorul dela Marathon este o legendă?

O interesantă documentare istorică asupra uneia din cele mai interesante isprăvi atletice

Ce reprezintă în fond cursa de Marathon?

Iată o chestiune care se discută adeseori, dar la care nu se răspunde de cât rareori în mod exact.

Literatura greacă ne relevă numai în două opere destul de vechi, frumoasa istorie a alergătorului atenian care după lupta victorioasă dela Marathon (490 î. I. C.) alergând până la Atena s'a prăbușit mort la sosire, putând doar înainte de a și da sfârșitul să anunțe cetățenilor atenieni, victoria compatrioților lor

In operele lui Herodot în care găsim descrierea clasicei bătălii dela Marathon, nu găsim totuși nimic relativ la această ispravă.

Alte povestiri privind această bătălie trec sub tăcere, episodul alergătorului dela Marathon. Celebrul tablou a lui Polyquot din Stoa Poikle din Atena nu ne indică nici el nimic în legătură cu această cursă.

Numai sub imperiul roman, aproape de 600 de ani după bătălia dela Marathon apare această istorie al cărei isvor este mult mai vechi.

Plutarc, care a trăit între anii 42—120 după I. C. semnalează în scrierile sale :

«După cele ce povestește Heracleides Pontikos, vestea victoriei dela Marathon a adus-o Thersippe.»

Dar cei mai mulți pretind că un oarecare Eukle a fost acela care, echipat complect, purtând armele sale, ar fi fugit de pe câmpul de bătălie și după o goană nebună ar fi intrat în primele case ale orașului, unde el nu ar fi putut să pronunțe, decât aceste cuvinte :

«Bucurați-vă și voi, căci noi, neam bucurat».

El s'ar fi prăbușit apoi imediat

In Lukian care a trăit între 120—180 după I. C. se găsește a doua povestire.

Lukian arată în lucrarea sa, scrisă după gustul epocei, motivele care sunt după el în favoarea anumitor confuziuni, rezultând din eroarea care se face atunci când este vorba de a interpreta modul de a anunța al alergătorului.

El dă cu această ocazie anumite exemple pe care le ia din filozofie și istoricii timpului.

Astfel el declară:

«Primul care a întrebuințat acest salut — a fost curierul Filipide care venind de la Marathon l-a adresat semnalând victoria :

«Bucurați-vă noi suntem învingători».

Și după ce a strigat aceste cuvinte el s'ar fi prăbușit mort».

Din aceste două povestiri ceea ce este caracteristic de remarcat este că ele nu fac să reiasă acțiunea sportivă, ci numai semnificația națională.

Un luptător dela Marathon care a adus vestei victoriei și cu ea aceste mândre cuvinte: «Bucurați-vă» a atins punctul culminant și în acelaș timp sfârșitul vieții sale.

Sensul etic al acestei povestiri iese în evidență în special la Plutarc.

Dar o anecdotă istorică plină de povestiri etice, nu corespunde totdeauna adevărului istoric.

Se pare că este cazul și în această întâmplare.

Episodul în fond nu suportă o critică chiar atât de severă.

Se indică trei nume: Thersippos, Eukles și Filipide.

Dacă o puternică tradiție în legătură cu această cursă s'ar fi păstrat în spiritul popular, numele alergătorului ar fi fost și el cunoscut.

Totuși, Filipide citat în povestirea lui Lukian este cunoscut în numeroase alte istorii. El era curier de profesie (Hemerodromos) ceace vrea să însemneze curier zilnic; el a fost trimis înainte de bătălia dela Marathon de către atenieni la Sparta pentru a cere ajutor contra perșilor care înaintau. Spartanii totuși din motive religioase nu au putut să alerge imediat în ajutor.

Cu privire la această importantă misiune politică, care nu constituia în sine o performanță a alergătorului, Herodote ne dă numeroase detalii romantice.

Ori cum ar fi, chiar dacă însăși povestea cursei dela Marathon nu înfățișează un fapt istoric, sau nu este decât o legendă eroică, sensul său național nu este deloc micșorat.

In istoria tuturor popoarelor sunt numeroase povestiri, care nu pot suporta critica istorică, dar în acelaș timp dau o perfectă imagine a spiritului popular și-și afirmă locul cu dreptate.

Căci sentimentul național se desteaptă totdeauna cu asemenea povestiri pline de fantezie mai mult decât cu simple fapte cărora le lipsește magia eroismului.

In acest spirit credem că trebue păstrată cursa și alergătorul dela Marathon.

In antichitate nu se cunoaște o operă care să pue în valoare povestea dela Marathon dar timpurile moderne au creiat-o.

Sculptorul german Max Kruse în vârstă de 80 ani a realizat sensul eroic al povestirei dela Marathon într'o capo'd'operă de o expresiune uimitoare.

Opera sa «Noi am învins» este o lucrare care fără a păstra forma literară, a utilizat motivul într'o formă liberă.

Un tânăr om gol, alergând ține în mâna dreaptă o ramură de lauri iar cu mâna stângă el își apasă inima, semn că forțele sale sunt pe sfârșite.

Dacă acest cult a permis de a reînvia povestea alergărei dela Marathon, se poate spune că jocurile olimpice au contribuit într'o mare măsură.

A fost o fericită idee și de o remarcabilă profunzime psihologică atunci când academicianul Michel Breal în 1895 când se pregăteau lucrările organizatoare pentru primele jocuri olimpice a trimis baronului de Caubertin o scrisoare propunându-i de a înscrie în programul olimpiadelor cursa de Marathon.

Și astfel dintr'o singură lovitură cursa de Marathon nu a fost numai pentru poporul grec farul trecutului său istoric, ci a devenit pentru lumea întreagă o nouă concepție.

In jocurile olimpice moderne, alergarea de Marathon și-a găsit și afirmat locul sub forma unei alergări prelungite așa cum i-a fost transmisă de istorie.

Dar pentru primele jocuri olimpice la Atena în 1896, această cursă a însemnat mai mult decât un simplu număr din program; ea a constituit punctul central și culminant al tuturor jocurilor, pe ca s'a ba-

(Continuarea în pag. III-a)

Managerii francezi cer... „contingentarea" boxeurilor străini

O întâmpinare adresată președintelui Federației franceze

PARIS, 22. — O delegație a sindicatului managerilor compusă din: Robert Eudeline, Dubarry, Bonelli și Chevauché s'a prezentat la redacția ziarului L'Auto spre a comunica cuprinsul unei scrisori deschise, adresată d-lui Paul Rousseau, președintele Federației franceze de box.

Iată părțile esențiale ale acestei scrisori :

Domnule Președinte,

Managerii francezi de box vin a vă adresa un presant apel. Știind cu cât devotament ați apărat, timp de 30 de ani, interesele boxului în Franța nu ne îndoim că veți accepta, odată mai mult, să apărați o cauză dreaptă.

Boxeurii francezi se găsesc actualmente în imposibilitate de a lucra regulat din cauza invaziei în Franța a numeroși boxeuri străini.

Suntem departe de a pretinde ca acești boxeuri să fie eliminați cum se întâmplă, în unele țări, cu pugiliștii francezi; tot ceiace cerem este o reglementare echitabilă.

D. Jacques Goddet, într'un recent articol apărut în L'Auto, spunea perfect just: «Trebue să se găsească soluția».

Este exact ceiace cerem noi astăzi.

Campionii noștri vor trebui totdeauna să întâlnească pe campionii străini, ringurile noastre vor trebui să rămână totdeauna deschise acestora din urmă, dar ceiace nu trebue să se întâmple, sunt programele în care elementul străin are majoritatea, în paguba boxeurilor francezi.

Vom fi mai largi în dorințele noastre de conciliere și în spiritul nostru sportiv; pe când mâna lucrătorilor străini este contingentată de stat, în Franța, la 10%, noi vom fi încântați să vedem figurând pe programele noastre de box, 20% străini, dar nu 60%, nici 100% a unui match vedetă, afară de cazurile cu totul excepționale.

Vă mulțumim cu anticipație domnule președinte, etc...

Managerii au insistat în special, asupra necesității de a rezerva complet, matchurile preliminare — această trambulină a tinerilor — boxeurilor francezi și au anexat scrisorii deschise de mai sus, un document reamintind toate matchurile disputate la Paris între 1 Octombrie și 20 Decembrie 1935 perioadă în care, nu număr mare de întâlniri a fost rezervat elementelor străine.

Deasemenea, a fost remarcată o reuniune în cadrul cărcia au boxat șapte străini, în timp ce, pe program nu figurau decât cinci boxeuri francezi.

GAZETA SPORTURILOR
de Crăciun
va apare atât în cât și în toată Capitală Provincia
Marți 24 Decembrie la ora 5 dimineața,
într'un număr sporit de pagini.